

Arrest

nr. 66 728 van 16 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juni 2011 met referentienummer 7183.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. WEISBERGER, die loco advocaat N. FONSNY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn.

U werkte in Khasavyurt (Dagestan) op de markt en in september 2009 leerde u op deze markt een zekere M. (...) kennen. Ongeveer twee keer per maand kwam hij u op de markt opzoeken. Vanaf eind april 2010 zag u hem niet meer op de markt en u vernam plots niets meer van hem.

Op 20 mei 2010 werd u op de markt door politieagenten meegenomen voor een verhoor op het stedelijk politiebureau van Khasavyurt. U werd uiteindelijk enkel in de wagen ondervraagd. U werd vragen gesteld over M. (...) en zijn activiteiten als rebel, maar u had daar geen informatie over.

Op 26 of 27 mei 2010 werd u opnieuw op de markt door politieagenten benaderd. Wederom werd u meegenomen en in de auto ondervraagd over M. (...). Ze vroegen u of u M. (...) ondertussen nog had gezien en ze zeiden u dat u hen diende op de hoogte te brengen indien u M. (...) ooit nog op de markt zou zien. Indien u dit niet zou doen, zouden uw broers problemen krijgen. U werd eveneens verboden om iemand iets over het verhoor te vertellen.

Omdat u bang was, bent u na deze ondervraging niet meer naar de markt teruggekeerd.

U hebt uw moeder over deze feiten verteld en uw moeder en broer besloten vervolgens dat u het land diende te verlaten. U bent op 6 juni 2010 vanuit Khasavyurt naar Moskou vertrokken. Op 11 juni 2010 bent u vervolgens vanuit Moskou naar België gereisd en op 13 juni 2010 kwam u in België aan.

Op 15 juni 2010 hebt u asiel aangevraagd.

In België bent u religieus gehuwd met L. I. M. (...), een erkend vluchteling.

Ter staving van uw identiteit hebt u uw Russisch binnenlands paspoort neergelegd. Ook hebt u een medisch attest voorgelegd ter staving van uw zwangerschap (dd.6/12/2010) en een Belgisch document van gezinssamenstelling (dd.16/12/2010)."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U verklaarde Dagestan te hebben verlaten omdat uw moeder en broer hadden beslist dat dat noodzakelijk was voor uw veiligheid (CGVS gehoor 4/02/2011 p.16). U werd in mei 2010 tweemaal door de politie ondervraagd over uw kennis M. (...) en u kreeg hierdoor schrik om verdere problemen te krijgen (CGVS gehoor p.12-14).

U vreest bij terugkeer naar Dagestan dat u door de politie zal worden meegenomen omdat u geen informatie over M. (...) kan geven.

Ook vreest u dat u omwille van uw hoofddoek door de politie wordt verdacht van contacten met rebellen. Daarnaast hebt u eveneens schrik voor M. (...) omdat hij u iets zou kunnen aandoen indien hij verneemt dat u in mei 2010 medewerking aan de politie hebt verleend (CGVS gehoor p.14, 16-18).

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het feit dat u in mei 2010 tweemaal door de politie werd meegenomen en in de wagen werd ondervraagd over uw kennis M. (...) (CGVS gehoor p.12-13), bezwaarlijk als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden aanzien.

Wat de bedreigingen van de politie tijdens deze ondervragingen in mei 2010 betreffen, dient te worden opgemerkt dat deze niet werden uitgevoerd. Zo werd u gezegd dat indien u informatie over M. (...) voor de politie zou achterhouden, uw broers grote problemen zouden krijgen (CGVS gehoor p.13-14). Echter, uw broers hebben in Dagestan nooit problemen gehad (CGVS gehoor p.16, 18).

Ook na uw laatste ondervraging door de politie in mei 2010, hebben noch u noch uw familie nog enige problemen ondervonden (CGVS gehoor p.14, 16).

Er dient dus te worden besloten dat de gegevens die u tijdens uw gehoor hebt aangebracht onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd.

Wat vervolgens uw actuele vervolging door de politie in Dagestan betreft, dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om deze aannemelijk te maken.

U hebt immers weinig concrete elementen aangebracht die erop wijzen dat u tot op heden door de politie wordt geviséerd omdat u over informatie betreffende M. (...) zou beschikken.

Zo verklaarde u enkel veralgemeend dat jonge vrouwen met een hoofddoek door de politie van Dagestan met rebellen in verband worden gebracht en vaak plots verdwijnen (CGVS gehoor p.14, 17-18).

U hebt echter geen enkele duidelijke aanwijzing aangebracht dat de politie sinds uw vertrek uit Dagestan in juni 2010 nog interesse naar u of uw familie heeft gehad (CGVS gehoor p.14, 16). Zo weet u ook via contact met uw moeder in Dagestan dat er sinds juni 2010 geen enkele politieagent bij uw familie thuis is langs geweest (CGVS gehoor p.16).

Er kan bijgevolg worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen hebt aangebracht om uw actuele vrees voor vervolging door de politie in Dagestan aannemelijk te maken.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat eveneens de door u verklaarde vrees voor uw kennis M. (...) als weinig aannemelijk wordt aanschouwd.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat uw actuele vrees voor M. (...) enkel gebaseerd is op vermoedens. Zo verklaarde u dat M. (...) u iets zou kunnen aandoen indien hij werkelijk een rebel is. U

gaf aan dat als M. (...) zou weten dat u met de politie hebt samengewerkt, u ook met hem problemen zou kunnen krijgen (CGVS gehoor p.14, 16). U weet echter niet of M. (...) een rebel is en u gaf eveneens tijdens het gehoor letterlijk aan dat u enkel een vermoeden heeft dat M. (...) weet dat u met de politie in contact bent geweest (CGVS gehoor p.14-16).

Er dient dus te worden vastgesteld dat uw actueel verklaarde vrees voor M. (...) niet wordt ondersteund door enige concrete aanwijzingen en dus enkel op vermoedens is gebaseerd.

In tweede instantie dient te worden opgemerkt dat u, sinds uw laatste contact met M. (...) in april 2010, nergens verder heeft geïnformeerd naar M. (...).

Zo hebt u aan niemand vragen gesteld of hij sinds april 2010 ergens werd gezien of dat iemand nog iets over hem heeft vernomen (CGVS gehoor p.15). Dit gebrek aan initiatief verklaarde u door het feit dat u geen contacten hebt die M. (...) kennen. Zo weet u niets over zijn familie of vrienden en jullie hadden ook geen gemeenschappelijke kennissen (CGVS gehoor p.14-15). U gaf bovendien ook aan dat u niet op de hoogte bent van zijn familienaam, concrete woonplaats of tewerkstelling (CGVS gehoor p.12, 15). Sinds u in België bent, hebt u enkel uw moeder vragen gesteld over M. (...), maar zij weet niets over M. (...) (CGVS gehoor p.17).

Dat u zo weinig kennis heeft over de persoon die u niet enkel actueel vreest, maar die ook de aanleiding is voor uw verklaarde vervolgingsproblemen in Dagestan, ondermijnt de ernst van uw verklaarde vrees. Van een asielzoeker mag er immers worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren naar cruciale aspecten het asielrelaas, indien hij/zij een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Bovendien dient nog aangaande uw verklaringen betreffende uw reisweg het volgende te worden opgemerkt.

U verklaarde vanuit Moskou naar België te zijn gereisd in een toeristische bus.

U weet echter niet welke landen of steden u tijdens uw reisweg bent gepasseerd. U gaf aan dat er onderweg controles van uw documenten zijn geweest, maar u kon eveneens geen plaatsnamen aangeven (CGVS gehoor p.8-9).

Dat u geen enkele plaats kan noemen via dewelke u met een toeristische bus vanuit Moskou naar België bent gereisd, kan weinig aannemelijk worden genoemd.

Ook betreffende uw reisdocumenten was u op een aantal punten vaag. In eerste instantie dient te worden aangeduid dat u geen details kent over het schengenvisum dat vlak voor uw vertrek uit Dagestan door een kennis van uw moeder werd geregeld (CGVS gehoor p.6). Zo was u niet in staat aan te geven welke ambassade het visum had uitgereikt, noch om welk soort visum het ging en wat de geldigheidsperiode was (CGVS gehoor p.6).

Vervolgens was u ook onduidelijk over uw internationaal paspoort. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u uw tweede internationaal paspoort had aangevraagd omdat u op de pasfoto van uw eerste internationaal paspoort een hoofddoek droeg. U had vernomen dat u hierdoor tijdens het reizen problemen zou kunnen krijgen (CGVS gehoor p.6). U kon echter niet concreet aanduiden wie u deze boodschap had gegeven (CGCS gehoor p.6).

Toen u overigens werd gevraagd wanneer u uw tweede internationaal paspoort had aangevraagd, verklaarde u dat dat tijdens het ontstaan van uw problemen was (CGVS gehoor p.5).

Echter, uit de gegevens van uw binnenlands paspoort blijkt dat uw tweede internationaal paspoort op 12 april 2010 werd uitgereikt en dus niet in de periode dat uw problemen ontstonden, zijnde in mei 2010. Toen u tijdens het gehoor werd gewezen op dit betreffende verschil, stelde u dat u in april 2010 uw tweede reispas had aangevraagd omdat u naar Baku zou reizen.

U verklaarde vervolgens dat u niet naar Baku bent gereisd omdat uw zaken niet goed gingen en daarom vervolgens naar Pyatigorsk bent vertrokken. Echter, u gaf nadien onmiddellijk aan dat u toen toch niet naar Pyatigorsk bent gereisd. U stelde vervolgens dat u uw tweede reispas had aangevraagd in geval u naar Baku of Turkije had moeten reizen (CGVS gehoor p.10).

Deze verklaringen worden door het Commissariaat-Generaal als weinig duidelijk geapprecieerd.

Er dient te worden opgemerkt dat voorgaande vage verklaringen vermoeden dat u bepaalde informatie over uw tweede internationaal paspoort achterhoudt.

Te meer wordt dit vermoeden bevestigd door het feit dat u geen duidelijke verklaring kon bieden waarom uw begeleider u op het einde van uw reisweg uw internationaal reispaspoort niet heeft teruggegeven (CGVS gehoor p.5, 9).

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient te worden gesteld dat, uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere

Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uw neergelegd Russisch binnenlands paspoort wijzigt voorgaande conclusie niet. Dit document verschaft immers enkel informatie over uw persoonlijke identiteitsgegevens en deze worden door mij niet betwijfeld. Ook het Belgisch medische attest ter staving van uw zwangerschap (dd.6/12/2010) en het Belgisch document van gezinssamenstelling (dd.16/12/2010) veranderen niets aan voorgaande besluiten. Deze documenten hebben immers geen enkele betrekking op de verklaarde asielproblemen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 2 juni 2011 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster stelt (zie het verzoekschrift, p. 2) dat de commissaris-generaal tot het besluit kwam dat haar de status van subsidiaire bescherming moest worden ingetrokken omdat zij bedrieglijke verklaringen had afgelegd inzake elementen die cruciaal zijn voor de beoordeling van haar nood aan bescherming. Zij stelt dat dit niet het geval is.

Zij laat gelden dat de commissaris-generaal wat betreft de "Vluchtelingenconventie van Genève" (zie het verzoekschrift, p. 3) geen rekening heeft gehouden met de situatie in Dagestan en met de talrijke misbruiken door de politie; zij stelt dat uit haar verklaringen blijkt dat de plaatselijke autoriteiten niet in staat zijn haar de nodige bescherming te bieden.

Zij vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal in die zin te wijzigen dat zij haar status van subsidiaire bescherming behoudt.

2.2. Wat betreft de schending van de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, stelt de Raad vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298;

RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoekster maakt in haar verzoekschrift niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing verzoekster de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus weigert en niet zoals verkeerdelijk in het verzoekschrift wordt gesteld, (zie p. 2) "*de status van subsidiair beschermde van verzoekster wordt ingetrokken*".

Samen met de commissaris-generaal (zie de nota van 13 juli 2011, p. 3) stelt de Raad vast dat verzoekster in haar verzoekschrift zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing zonder in concreto in te gaan op deze motieven, noch een poging te ondernemen om deze te weerleggen. Dergelijk verweer volstaat niet.

De Raad schaaft zich achter de beslissing van de commissaris-generaal wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, mede in acht genomen de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, meer bepaaldelijk voor wat betreft de afwijzing van de status als voorzien in artikel 48/4, §2, c.

Waar verzoekster aanvoert dat de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus vervuld zijn, stelt de Raad vast dat dit verweer enkel bestaat uit een loutere betwisting en het uiten van losse beweringen dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de algemene situatie in Dagestan en de talrijke misbruiken van de lokale autoriteiten zonder dit in concrete toe te lichten of aan te tonen. Dergelijk verweer volstaat niet.

De motieven daaromtrent in de bestreden beslissing, blijven dan ook staand en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op wat voorafgaat, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing terecht dat verzoekster de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE